ECLI:LV:RIRT:2018:0628.C33381418.4.S

Lietas arhīva Nr. C-3814-18/7

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2018.gada 28.jūnijā

Rīgas rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Bāliņa
ar sekretāri A.Bukbārdi,
piedaloties prasītājai /pers. A/ un atbildētājam /pers. B/,
izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. A/ prasībā pret /pers. B/ par uzturlīdzekļu piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. A/ (turpmāk – prasītāja) 2017.gada 27.martā iesniedza Rīgas rajona tiesā prasību pret /pers. B/ (turpmāk - atbildētājs) par uzturlīdzekļu piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājas un atbildētāja laulībā 2005.gada 2.martā dzimusi meita /pers. C/. Kopš 2010.gada februāra puses nedzīvo kopā, laulība ir šķirta un meita dzīvo pie prasītājas. Atbildētājs nerūpējas par meitu. Nesniedz ne materiālu ne finansiālu, ne morālu palīdzību.

Prasītāja norāda, ka vidējie izdevumi meitas uzturam ir 500 *euro* apmērā.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 28.panta otro daļu, 205.panta pirmās daļas 1.punktu, Civillikuma 177. un 179.pantu lūdz piedzīt no atbildētāja prasītājas labā ikmēneša uzturlīdzekļus meitas uzturam 250 *euro* katru mēnesi līdz meitas pilngadībai; lūdz pieņemt pagaidu lēmumu, ar kuru uz laiku līdz sprieduma taisīšanai tiktu piedzīti pagaidu uzturlīdzekļu bērna uzturam 250 *euro* apmērā; noteikt nekavējošu sprieduma izpildi.

[2] 2018.gada 19.aprīlī atbildētājs tiesā iesniedzis paskaidrojumus, kuros neatzīst prasību.

Paskaidrojumos norāda, ka atbildētājs neapstrīd faktu, ka kopīgās meitas ikdienas aizgādību īsteno prasītāja. Šāda noruna starp laulātajiem pirms laulības šķiršanas pastāvēja, jo laulībā dzimis dēls /pers. D/ – vecākais bērns, kurš savukārt dzīvo ar atbildētāju. Lai gan dēlam ir pilni 19 gadi, tomēr dēlam ir nepieciešams materiālais atbalsts.

Tāpat prasītāja neatklāj tiesai pilnu informāciju par savu mantisko stāvokli, kas attiecas uz sadzīves apstākļiem. Kopš 2010.gada 19.februāra starp pusēm pastāv strīds par laulāto kopīgās mantas sadali. Viens no strīdus objektiem ir dzīvojamā māja /adrese/, kur gan laulības laikā, gan arī pēc laulības šķiršanas dzīvo prasītāja kopā ar meitu /pers. C/. Šobrīd strīds vēl nav izšķirts, un atrodas Latvijas Republikas Augstākajā tiesā. Ņemot vērā, ka puse īpašuma pieder atbildētājam, un atbildētājs šo daļu faktiski ir nodevis prasītājas (tātad arī meitas) lietošanā, tad prasības pieteikumā izteiktais apgalvojums, ka atbildētājs nekādā veidā nerūpējās par meitu ir nepareizs.

Prasībā nav pierādīts izvirzītais nepieciešamais uzturlīdzekļu apmērs. Prasībai nav pievienots meitas uzturēšanai nepieciešamo izdevumu aprēķins, kur cita starpā būtu ņemts vērā arī ģimenes valsts pabalsts un atbildētāja līdz šim veiktie maksājumi. Atbildētājam nav saprotams, no kādiem avotiem veidojas izdevumi 500 *euro* apmērā .

[3] Tiesas sēdē prasītāja prasību uzturēja pilnā apmērā uz prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem. Papildus maksā par angļu valodu 80 *euro* un par klavierspēli 40 *euro* apmērā mēnesī.

Atbildētājs tiesas sēdē prasību neatzīst. Par dēlu runājot, viņš ir bezdarba, un dzīvo atbildētāja apgādībā. Dēls grib mācīties. Vēlas maksāt minimālos uzturlīdzekļus, atbildētājs tikās ar prasītāju. Skaitīja šo laiku meitai, tik cik varēja. Lai meita varētu izmantot naudu, atbildētājs atvēra kontu meitai, bet saņēma ziņu no prasītājas, ka tā darīt nedrīkst, ka visi uzturlīdzekļi jāskaita pa tiešo viņai. Par māju pusēm ir strīds, un ir spriedums no Augstākās tiesas un uzskata, ka daļu no mājas nodot lietošanā meitai jau skaitās, ka atbildētājs piedalās meitas uzturēšanā. Puses bija vienojušās, ka kopš 2010.gada dēls dzīvo pie atbildētāja, meita pie prasītājas, un katra puse apgādā pie sevis dzīvojošo bērnu. Prasītāja labi zina, ka otrs transportlīdzeklis pieder dēlam, un viņš lieto šo mašīnu.

Motīvu daļa

[3] Noklausījusies pušu sniegtos paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir apmierināma daļēji.

[4] Prasītāja lūdz no atbildētāja piedzīt meitas /pers. C/ uzturam 250 *euro* ik mēnesi.

Lietā nav strīda, ka pusēm ir kopīgais pušu bērns meita /pers. C/, dzimusi /datums/. Tāpat lietā nav strīda, ka prasītāja īsteno ikdienas aprūpi par pušu meitu, un bērns dzīvo kopā ar prasītāju.

Saskaņā ar Civillikuma 179.panta pirmo un otro daļu vecāku pienākums ir samērā ar viņu spējām un mantas stāvokli uzturēt bērnu. Šis pienākums gulstas uz tēvu un māti līdz laikam, kad bērns varēs pats sevi apgādāt. Pienākums gādāt par bērna uzturēšanu nebeidzas, ja bērns nedzīvo kopā ar vienu no vecākiem vai abiem vecākiem.

Tātad likums uztura došanas pienākumu saista ar vairākiem kritērijiem, proti, vecāku spēju uzturēt bērnu un vecāku mantas stāvokli.

Nosakot piedzenamo uzturlīdzekļu apmēru, tiesa vadās no bērnu vecāku spējām, mantas stāvokļa un nepieciešamības nodrošināt bērnu ar iespējami labāku uzturu, ievērojot, ka bērnu uzturēšanas pienākums gulstas uz abiem vecākiem. Piedzenamajiem uzturlīdzekļiem ir jābūt samērojamiem ne tikai ar katra vecāka spējām un ienākumiem, bet arī jāatbilst bērnu vajadzībām un faktiskiem izdevumiem.

Uzturlīdzekļu piedziņas lietās primāras ir bērna intereses.

[5] Atbildētāja mantiskā stāvokļa pierādīšanai lietā atrodas 2018.gada 2.maija Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras izziņa Nr.18/969142 (lietas 49.lapa) par atbildētāja ienākumiem laika periodā no 2017.gada jūnija līdz 2018.gada februārim, kas sastāda kopā 791,78 *euro*. Atbildētāja kā darba ņēmējs reģistrēts SIA "/nosaukums/" no 2018.gada 3.aprīļa. Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā nav ziņas par gūtajiem ienākumiem SIA "/nosaukums/". No Zemesgrāmatu nodalījuma izdrukas redzams, ka atbildētāja īpašumā ir nekustamais īpašums – /adrese/, kadastra numurs /numurs/. Savukārt no Ceļu satiksmes drošības direkcijas izziņas ir redzams, ka atbildētājam pieder transportlīdzeklis /TL marka/ reģistrācijas numurs /registracijas numurs/un */TL marka/*, reģistrācijas numurs /registracijas numurs/.

Savukārt no Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2018.gada 2.maija izziņas Nr.18/969194 izriet, ka prasītājas ienākumi laika periodā no 2017.gada aprīļa līdz 2017.gada decembrim guvusi ienākumus 4250 *euro* (lietas 52.lapa). Prasītājas darba vieta kopš 2016.gada 6.jūlija ir reģistrēta SIA "/nosaukums/". No zemesgrāmatas datiem izriet, ka prasītājai pieder nekustamais īpašums /adrese/, kadastra numurs /numurs/, par ko lietā noskaidrots, ka pusēm ir strīds, kas tiek risināts citas tiesvedības ietvaros. No zemesgrāmatas datiem izriet, ka prasītājai pieder nekustamais īpašums /adrese/, kadastra numurs /numurs/. No Ceļu satiksmes drošības direkcija datiem izriet, ka prasītājai pieder transportlīdzeklis /TL marka/, 2003.gada izlaidums.

Citu pierādījumu, kas apliecinātu pušu mantisko stāvokli nav. Tāpat pusēm, izņemot /pers. C/, citi bērni līdz 18 gadu vecumam nav reģistrēti, kā arī lietā šādi pierādījumi nav iesniegti.

Attiecībā uz pušu dēlu /pers. D/ tiesa izskaidro, ka prasība celta par kopīgās meitas uzturlīdzekļu nosakāmo apmēru. Līdz ar to atbildētāja iebildumi par kopīgā dēla uzturēšanas pienākumu, nevar kalpot par pamatu, lai atbildētāju atbrīvotu no pienākuma uzturēt meitu.

Tiesa novērtējot pušu mantisko stāvokli, secina, ka pušu mantiskais stāvoklis ir vienlīdzīgs. Tiesas ieskatā atbildētājam nav ierobežotu spēju nodrošināt bērniem uzturlīdzekļus bērnam nepieciešamajā apmērā.

[6] Civilprocesa likuma 97.panta pirmā daļa paredz, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un

objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Minētos faktus par ienākumiem puses lietā neapstrīd. Tāpat atbildētājam, izņemot dēlu un meitu, citi bērni līdz 18 gadu vecumam nav reģistrēti, kā arī lietā šādi pierādījumi nav iesniegti.

Savukārt tiesa izvērtē, ka atbildētājs nav iesniedzis nevienu pierādījumu, kas apstiprinātu, ka atbildētājam būtu ierobežotas spējas nodrošināt savu bērnu, jo atbildētājs ir persona darbaspējīgā vecumā.

Tiesa, novērtējot pušu mantisko stāvokli pēc lietā iesniegtajiem pierādījumiem, secina, ka pusēm ir līdzvērtīgs ir mantiskais stāvoklis, jo tiesa, vērtējot pušu mantisko stāvokli, ņem vērā visu pusēm piederošo mantu (tai skaitā kustamo, nekustamo, finanšu līdzekļus u.c.), kā arī vecāku spējas. Tiesa uzskata, ka bērna vajadzības ir prioritāras un vecāku pienākums ir sniegt bērniem visu iespējamo atbalstu, tā ikdienas vajadzību apmierināšanai samērā ar katra vecāka spējām un mantas stāvokli.

Civillikuma 177.pants paredz, ka vecākiem ir pienākums rūpēties par bērnu. Rūpes par bērnu nozīmē- nodrošināt bērnu ar ēdienu, apģērbu, mājokli un veselības aprūpi, bērnu kopt, izglītot un audzināt, nodrošinot garīgo un fizisko attīstību, pēc iespējas ievērojot bērna individualitāti, spējas un intereses, sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam.

[7] Prasītāja norāda kopējo izdevumu apmēru bērnam mēnesī, kas sastāv no komunālajiem maksājumiem – 238,50 *euro* apmērā; apģērbs – 132,38 *euro*, higiēna un aptiekas izdevumi 70,53 *euro*, apmācība 120 *euro* apmērā, ēdināšana 226,26 *euro*, 84 *euro* ikdienas tēriņi (par aprīli). Par komunālajiem maksājumiem – 265,55 *euro* apmērā; apģērbs – 50,54 *euro*, higiēna un aptiekas izdevumi 79,46 *euro*, apmācība 120 *euro* apmērā, ēdināšana 271,93 *euro*, 84 *euro* ikdienas tēriņi (par maiju).

Tiesa secina, ka prasītāja norādījusi bērna uzturam reāli nepieciešamās izdevuma pozīcijas, kā pārtiku, komunālos pakalpojumus, apģērbu un citus.

Lietā nav strīda, ka meitai ir vajadzības, kas saistītas ar papildus medicīniska rakstura izdevumiem. Prasītājas iesniegtie maksājuma dokumenti apliecina, ka prasītāja regulāri veic bērnam dažāda veida pirkumus (lietas 58.-77.lapa), kā arī apmaksā komunālos pakalpojumus.

Tai pat laikā lietā noskaidrots, ka prasītāja ar meitu dzīvo īpašumā, par ko pusēm ir strīds. Minētais atbildētāja iebildumus saistībā ar dzīvesvietu un atbildētāja viedokli, ka viņš savu daļu nodevis lietošanā prasītājai ar meitu, neatbrīvo atbildētāju no uzturlīdzekļu samaksas pienākuma, jo bērna uzturēšana nav saistīta vienīgi ar mājokļa izdevumiem. Mājokļa un ar tā nodrošināšanu saistītie izdevumi ir tikai viena no pozīcijām bērna uztura izdevumos.

Savukārt fakts, ka bērnam uzturēšanas izdevumos iekļaujami izdevumi par ēdienu, apģērbu, mājokli, higiēnas piederumiem u.t.t., ir vispārzināms. Tā kā šīm empīriskām patiesībām (uz pieredzi pamatotām patiesībām) nav faktisku apstākļu nozīmes, bet tās ir tikai secinājumi un loģiski slēdzieni no zināmiem faktiem, tad tās pusēm nav jāpierāda, bet pati tiesa izlieto empīriskās patiesības kā loģiska slēdziena locekļus (*sk. Senāta 2011.gada 18.maija spriedumu lietā Nr.SKC-863/2011*).

Tādējādi tiesa atbrīvo prasītāju no pierādījumu iesniegšanas, par minētajiem izdevumiem par ēdienu, apģērbu, higiēnas piederumiem, utt.

Tiesa uzskata, ka katram vecākam ir pienākums nodrošināt bērnu ar mājokli, tādējādi minētā izdevumu pozīcija ņemama vērā nosakot maksājamo uzturlīdzekļu apmēru.

[8] Tāpat izskatot bērnu vajadzības, tiesa ņem vērā bērnu vecumu un faktu, ka bērnu skolas apmeklēšana ir saistīta ar papildus izdevumiem saistībā ar izglītību, kā angļu valodas apguve un klavierspēle.

Tiesa norāda, ka katra vecāka pienākums ir nodrošināt bērna garīgo un fizisko attīstību, kas attiecas vienlīdzīgi uz abiem vecākiem. Tādējādi bērna angļu valodas un klavierspēles nodarbības izdevumi ir atzīstami par pamatotiem.

[9] Bez tam no loģikas un dzīvē gūtiem novērojumiem tiesa norāda, ka pilnīgi visus bērna izdevumus nevienā aprēķinā nav iespējams ietvert un bērna audzināšanas un aprūpes gaitā var rasties papildus neparedzēti izdevumi, tāpat tiesa norāda, ka izdevumi tam vecākam, kurš ikdienā rūpējas par bērnu un audzina to, vienmēr ir lielāki kā tam vecākam, kurš ar bērnu pavada mazāk vai nemaz laika.

Par citiem izdevumiem tiesai nav pamata atzīt par nepamatotām bērna uzturēšanas izdevumus, kas norādīti prasības pieteikumā un kuras tiesas sēdē minēja prasītāja, jo bērnam vispārpieņemti ir nepieciešami – pārtika, apģērbs, izglītošana, garīgā attīstība un tml.

Lietā nav gūti pierādījumi tam, ka atbildētājs būtu maznodrošinātais, trūcīga vai maksātnespējīga persona.

Civillikuma ievada daļas 1.panta noteikumi nosaka, ka tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības, savukārt 5.panta noteikumi paredz, ja lieta ir izšķirama pēc tiesas ieskata vai atkarībā no svarīgiem iemesliem, tad tiesnesim jāspriež pēc taisnības apziņas un vispārīgiem tiesību principiem.

Tiesa, izvērtējot izdevumu pozīciju samērīgumu un lietderīgumu saistībā ar bērna vecumu, samazina izdevumu pozīcijas attiecībā uz citiem neatšifrētajiem izdevumiem, kas norādīti 84 *euro* apmērā. Minētās izdevumu pozīcijas jāsamēro ar bērna vajadzībām un vecāku mantisko stāvokli.

Tādējādi tiesa secina, ka vidējie ikmēneša izdevumi bērna uzturēšanai, kas būtu sedzami sastāda aptuveni 400 *euro,* kas ir samērīgi un lietderīgi saistībā ar bērna vecumu un vajadzībām šajā vecumā.

[10] Tiesa konstatē, ka pušu mantiskais stāvoklis ir vienāds, kas izriet no lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem attiecībā uz pušu ikmēneša ienākumiem un citu mantu, tādējādi ar bērna uzturēšanu saistītie izdevumi proporcionāli sadalāmi starp vecākiem atbilstoši ienākumiem. Nosakot proporcionālo sadalījumu tiesa ņem vērā, ka izdevumi tam vecākam, kurš ikdienā rūpējas par bērnu un audzina to, vienmēr ir lielāki kā tam vecākam, kurš ar bērnu pavada mazāk vai nemaz laika. Tāpat tiesa ņem vērā arī faktu, ka šobrīd bērns dzīvo strīdus nekustamajā īpašumā.

Vienlaikus tiesa atzīst, ka prasītājas lūgtie uzturlīdzekļi bērna uzturam 250 *euro* apmērā bērna uzturam nav samērīgi ar atbildētāja mantisko stāvokli. Tai pat laikā neskatoties uz minēto, tiesa ņem vērā, ka tiesas sēdē nav gūti pierādījumi, kas apliecinātu atbildētāja darba nespēju vai citus apstākļus, vai arī ierobežotas atbildētāja spējas, vai veselības problēmas, kas liegtu iespēju rūpēties par savu bērnu atbilstoši viņa vajadzībām. Atbildētājs ir darba spējīgā vecumā un ar darba pieredzi.

Atbildētāja pienākums ir uzturēt savu bērnu, lai nodrošinātu nepilngadīgo bērnu ar visām viņam izrietošajām vajadzībām.

Turklāt nosakot bērna uzturlīdzekļu apmēru, tiesa vadās no likumā noteiktajiem kritērijiem, kas saistīti ar bērna tiesībām uz pilnvērtīgiem dzīves apstākļiem un ņemot vērā abu vecāku mantisko stāvokli.

Vienlaikus tiesa norāda, ka bērna uzturēšanas izdevumi pastāv neatkarīgi no vecāku ienākumu apmēra. Likumā norādītais vecāku pienākums uzturēt bērnu, kā arī bērna tiesības uz tādiem apstākļiem, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību, nosaka arī vecāku pienākumu strādāt un iegūt nepieciešamos materiālos līdzekļus bērna uzturēšanai atbilstoši bērnu vajadzībām. Konkrētās lietas ietvaros, kas attiecas uz atbildētāja pienākumu strādāt un iegūt nepieciešamos materiālos līdzekļus bērna uzturēšanai atbilstoši bērna vajadzībām, kā arī izdevumi bērnam ir prioritāri citiem izdevumiem.

Secīgi, tiesa bērnam prasītājas norādīto piedzenamo uzturlīdzekļu summu atrod par pamatotu daļā, tādējādi no atbildētāja piedzenot uzturlīdzekļus bērna uzturam 170 *euro* apmērā ik mēnesi.

Tāpat tiesa, novērtējot lietas izskatīšanas gaitā gūtos pierādījumus attiecībā uz prasītājas un atbildētāja mantisko stāvokli, uzskata, ka atbildētāja mantiskais stāvoklis ļauj bērnam ik mēnesi maksāt uzturlīdzekļus 170 *euro* apmērā.

Tiesa papildus izskaidro, ka uzturlīdzekļu prasījums ir uz nākotni vērsts prasījums, tādējādi uzturlīdzekļu piedziņa tiek noteikta no prasības iesniegšanas brīža tiesā.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka sākot ar 2018.gada 27.marta, kad tiesā iesniegta prasība, līdz bērna pilngadības sasniegšanai no atbildētāja piedzenami uzturlīdzekļi bērna uzturam – 170 *euro* apmērā ik mēnesi, bet ne mazāk kā Ministru kabineta valstī noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmērā, atskaitot no noteiktā uzturlīdzekļu apmēra līdz sprieduma taisīšanai veiktos maksājumus.

Pārējā prasības daļā bērna uzturam 80 *euro* apmērā ik mēnesi, noraidīt.

[11] Tiesa papildus izskaidro, ka Civilprocesa likuma 203.panta ceturtā daļa noteic, ja pēc tam, kad likumīgā spēkā stājies spriedums, ar kuru no atbildētāja piespriesti periodiski maksājumi, mainās apstākļi, kas ietekmē maksājuma apmēru vai ilguma noteikšanu, katra puse ir tiesīga, iesniedzot jaunu prasību, prasīt maksājumu apmēra vai termiņa grozīšanu.

[12] Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 3.punktu, prasītāja bija atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas, iesniedzot tiesā prasības pieteikumu par uzturlīdzekļu un uzturlīdzekļu parāda piedziņu. Līdz ar to, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, 35.panta pirmās daļas 3.punktu un 34.panta pirmās daļas 2.punkta b) apakšpunktu no atbildētāja par labu valstij piedzenama valsts nodeva 306 *euro* apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 2,82 *euro* apmērā.

[13] Civilprocesa likuma 204.[1] pantā noteikts, ka, taisot spriedumu par naudas summu un tiesas izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei, kas nedrīkst būt garāks par 10 dienām no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Atbilstoši minētai tiesību normai, prasītājam ir nosakāms termiņš labprātīgai sprieduma izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu valsts labā 10 dienas no spriedums spēkā stāšanās.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 41.panta pirmo daļu., 96., 97., 193., 195. un 204.[1] pantu, tiesa nosprieda:

prasītājas prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods/, uzturlīdzekļus bērna /pers. C/, personas kods /personas kods/, uzturam 170 *euro* ik mēnesi, bet ne mazāk kā Ministru kabineta valstī noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmērā, sākot no 2018.gada 27.marta līdz bērna pilngadības sasniegšanai, atskaitot no noteiktā uzturlīdzekļu apmēra līdz sprieduma taisīšanai veiktos maksājumus.

Pārējā prasības daļā par 80 *euro* apmērā par uzturlīdzekļu piedziņu bērna /pers. C/, personas kods /personas kods/, uzturam ik mēnesi, noraidīt.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu valstij nenomaksāto valsts nodevu 306 *euro* apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,82 *euro* apmērā.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā, dokumentus, kas apstiprina tiesas izdevumu samaksu valsts labā, tiesas noteiktajā termiņā iesniegt Rīgas rajona tiesā.

Labprātīgi izpildot spriedumu daļā par valsts nodevas piedziņu valsts labā, samaksu veikt saņēmējam: Valsts kase, reģistrācijas Nr.90000050138, konta Nr.LV55TREL1060190911200, saņēmēja banka: Valsts kase, BIC kods TRELLV22, iemaksas mērķis: valsts nodeva lietā Nr.C333814518.

Labprātīgi izpildot spriedumu daļā par ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu piedziņu valsts labā, samaksu veikt saņēmējam: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja iestāde Valsts kase, BIC kods: TRELLV22, kontā Nr.LV51TREL2190458019000, iemaksas mērķis: 21499 ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, lietā Nr. C333814518.

Spriedums ir pārsūdzams Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijai, 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā.

Tiesnese I.Bāliņa